



Roman Horňák

VYMÝVAČ

VYMÝVAČ
ROMAN HORŇÁK

2014

POĎAKOVANIE

Ďakujem za pomoc tým, ktorí sa podieľali na realizácii tejto knihy.

Milovaným a blízkym ďakujem za ich trpezlivosť.

Veľké „Ďakujem“ patrí môjmu vydavateľovi a priateľovi Petrovi Druskovi.

Ďakujem vydavateľstvu *Druska Books*.

Ďakujem vám, mojim verným čitateľom.

VENUJEM

Petrovi Druskovi a jeho manželke Veronike.

Viac krutostí než zloba napácha sebeckvo.

FRANCOIS DE LA ROCHEFOUCAULD

PROLÓG

Izba zívala prázdnotou. Podlaha bola zakrytá snehobielym súknom, od okraja po okraj. Trojkomorové plastové okno – zatiahnuté bielym nepriehľadným závesom. Aj steny boli rovnako biele, bez jediného obrazu. Vyzeralo to tu ako v nebi. Chýbali už iba bacuľatí anjelici s nablýskanými lýrami v rukách, sediaci na okraji obláčikov.

Aj keď sa za normálnych okolností nezvyknú takto miestnosti zariaďovať, zvláštnym bolo niečo iné. Na zemi kľačali piati mladí ľudia.

Tri ženy a dvaja muži.

Mali na sebe dlhé biele tuniky. Ich pokožka bola sfarbená do zlata. Rovnako aj vlasy. Kľačali v kruhu, tvármi k sebe. Pred každým z nich stál pozlátený kalich, prikrytý pozlátenou pokrievkou. Dohromady päť.

Všetci piati dvíhali ruky aj hlavy. Prsty mali rozťahnuté doširoka, pričom natriasali dlaňami. Telami sa kolísali do strán. Ich oči boli prevrátené, výraz v tvári každého z nich – nepríčetný. Vydávali zvláštne zvuky, pripomínajúce vzdychy pri súloží. Správali sa ako pomätení. Svojím správaním pripomínali „deti kvetov“, zhúlených hipisákov zo sedemdesiatych rokov minulého storočia.

V istej chvíli ich náruživé stony preťal mužský hlas. Jeho intonácia bola pokojná. Vyžarovala akési zvláštne teplo, vnútornú vyrovnanosť, šťastie.

- Je čas odísť do zaslúbenej zeme, – predriekal muž s pokojom v hlase.
 - Je čas odísť do zaslúbenej zeme, – zopakovali piati kľáčiaci, kníšuc sa pritom zo strany na stranu.
 - Zaslúbená zem čaká!
 - Zaslúbená zem čaká...
 - Zanechajme hriešne a špinavé telá...
 - Zanechajme hriešne a špinavé telá, – neprestávali po ňom dookola opakovať.
 - Prevetľme svoje duše do tiel dokonalejších!
 - Prevetľme svoje duše do tiel dokonalejších...
- Zvíjanie ich tiel sa zintenzívnilo.
- Do tiel superdokonalých...
 - Do tiel superdokonalých, – natriasali už aj hlavami.
 - Už nastal čas...
 - Už nastal čas...
 - Čas odísť...
 - Čas odísť...
 - V ústrety blahu, – povzbudzoval mužský hlas.
 - V ústrety blahu...
 - Áno, deti moje. Pahorky zlatého mesta sú už na dosah. Je čas! Čas ísť! Ja, knieža jeho Božstva, vás týmto ustanovujem za vyvolených... Prijmite nápoj

večného života a vydajte sa na cestu do zaslúbenej zeme.

Kľáčiaci sa jeden po druhom prestávali kolísať, aj keď nepríčetný výraz v tvári každého z nich zostal. Počúvali na slovo ako bábky na motúzdoch. Usmievali sa. Ženy vzdychali, pričom si hladili prsníky. U mužov sa viditeľne dostavila erekcia. Všetci boli náramne šťastní.

– Deti moje, je čas!

Muži aj ženy sňali pozlátené pokrievky a uchopili čaše. Zdvíhali ich jeden po druhom a prikladali si ich k perám. „Nápoj bohov“ stekal hrtanom každého z nich priamo do žalúdka.

A nastala tá chvíľa, keď každý vypil svoj kalich horkosti až do dna. Obsah každej z čiaš pripomínal na pohľad čistú vodu.

– Šťastnú cestu, deti... – zaznel hlas.

A to bolo to posledné, čo tajomný muž v danom okamihu vyslovil.

Jeho hlas, ktorý, ako sa zdalo, vyžaroval teplo, vnútornú vyrovnanosť či šťastie, nebol v skutočnosti ničím iným ako iba skvelým divadielkom v tejto iluzionistickej fraške.

Začalo sa peklo...

1

– Kozy v koži, – čítal Šturi, hľadiac na obrovský billboard vypínajúci sa povedľa cesty.

– Oži v koži, ty debil, – poopravil som ho, vyklopkávajúc prstami po volante.

Na semafóre svietila červená.

Tými sexuálnymi narážkami ma už fakt sral. Ako keby nebolo o čom debatovať. Večne iba sex. Už mi tým liezol na nervy.

– A vieš vôbec, prečo sa koitus nazýva sexom?

Bože, nech už s tým prestane, preblesklo mi mysl'ou.

– Čo ja viem? – nemal som ani najmenšiu chuť o tom premýšľať.

– Nuž preto, lebo sex znamená v latinčine šesť.

– Čoho šesť?

– Ničoho! Je to číslovka, somár, – poučil ma vskutku *inteligentne*.

– Číslovka? – začudoval som sa.

– Jasné! Nepoznáš Desatoro? Nezosmilniš, hm... Šieste prikázanie! Šestka... sex... chápeš?

– Hlavne, že ty ho poznáš!

– Si pís!

– Aj sa ním riadiš?

Šturi prepočul otázku. Ďalej sa díval na billboard.

– A čo deviatka? – spýtal som sa pre zmenu ja.

– Aká deviatka?

- Nepožiadaš manželku blížneho svojho!
- A vieš, že som nad tým nikdy neuvažoval? – položil si viac-menej rečnícku otázku a hlboko sa zamyslel. Pravdupovediac, čakal som, akú hlúposť vymyslí. A dočkal som sa. Netrvalo to ani príliš dlho.
- Ahááá, tak preto... – zaspieval zrazu.
- Čo preto...?! – nerozumel som.
- Šestka, deviatka... šesť a deväť... spolu...
- Čo? – nedochádzalo mi.
- Šesťdesiatdevina. Nechápeš to?
- Nie!
- Poloha!
- Poloha?
- Škatuľa a vták... Orál!

Nechápal som, ako si Šturi dokázal vysvetľovať veci po svojom. Vždy som myslel, že pôvod šesťdesiatdeviatky spočíval vo vyobrazení oboch číslíc: 6 a 9. Nohy a hlava, hlava a nohy.

Dokelu, už som ako Šturi. Pustiť sa s ním do debaty, nech bola o čomkoľvek, skončila sa vždy pri tom istom. Pri šestke. Bol čas zmeniť tému.

- Čo máš, inak, nové? – opýtal som sa v nádeji, že sa dozviem niečo z inej oblasti Šturiho života.
- Dnes som trtkal susedu. Muža má na služobke, tak...
- ... vieš čo? Sklapni, pre boha živého! – umlčal som ho a v duchu sa hneval sám na seba, aký som bol naivný. Šturi vlastne žiadne iné témy, okrem sexuálnej, nemal.

V tej chvíli som oľutoval nápad zviezť ho z práce domov autom.

Nuž, človek sa učí na chybách.

A hlupák na vlastných...

Od zajtra cestuje Šturi mestskou hromadnou...

2

Na zvonček zatlačil ukazovákom pravačky. Patrila mužovi menom: Miroslav Babej.

Mal štyridsaťpäť rokov, bol oblečený v elegantnom obleku značky Versace. Dlaňou si uhladil ľavý rukáv, potom aj vlasy. Mal ich učesané do strany, s dokonalou cestičkou naboku. Gélom nešetril. Voňal, akoby padol do kotla s parfumom, pleť sa mu leskla. Kožené topánky krémovej farby boli rovnako bez chyby. Na ľavom zápästí sa mu trblietala zlatá reťaz, na pravačke prsteň. Chlapík zo škatuľky. Navonok dokonalý, akoby vystrihnutý z módného časopisu. Žiarivý príklad stopercentného metrosexuála.

Potom ako zazvonil, chvíľu čakal. Len okamih. O pätnásť sekúnd už netrpezlivo poškuľoval po titánových náramkových hodinkách. Mal ich schované rovnako na pravačke, pod smotanovobielym rukávom košele, ktorú zdobil manžetový gombík. A že tie hodinky boli švajčiarske, o tom sa hádam ani netreba zmieňovať. Metrosexuál Babej si na značkové veci jednoducho potrpel.

Pozlátené ručičky ukazovali presne: dve hodiny popoludní.

Zazvonil znova. Opäť sa pozrel na drahé hodinky. Uplynula ďalšia polminúta.

Takýchto ľudí vonkoncom neznášal. Presnosť bola výsadou kráľov. Aspoň to tvrdil. A čo bolo pozoruhodné, sám to dodržiaval do bodky. Za vrchol neslušnosti považoval, ak sa s niekým dohodol, a dotyčný schôdzku odignoroval.

Čert aby ju vzal, pomyslel si. Nechať ho čakať pred dverami! Jeho, pána dokonalého...

Váhu tela preniesol na druhú nohu. Zhlboka si vydýchol. Zase zazrel na hodinky. Zahryzol si do spodnej pery. Na krku sa mu rozvibrovala krčná tepna.

Rozhodol sa. Nuž čo, čas sú peniaze.

Zovrel dlaň v päst' a silno zabúchal na dvere.

Nič sa nedialo...

Prehltol naprázdno. Ľavačkou okúsil kľučku.

Vchodové dvere sa, na jeho počudovanie, pootvorili. Rovnako tak aj jeho ústa. Bol prekvapený. Ešte viac dvere poodchýlil a vstúpil do domu.

Prijímacia hala, ako aj veľká jedáleň spojená s kuchyňou, do ktorých nahliadol, boli prázdne. Nebolo v nich nič, okrem ostrého odlesku slnečných lúčov, odrážajúcich sa od navoskovaných plávajúcich podláh.

– Halóóó, pani Halecká, ste doma?

Nikto sa neozýval.

– Halóóó... Ste tu? – zvolal znovu a otáčal sa do všetkých strán.

Prechádzala ho trpezlivosť.

– Šľak aby to... Pani Halecká, halóóó, je niekto doma?
Priložil ucho k dverám zatvorenej izby. Chvíľu načúval.
Zaklopal. Dvere pootvoril a nahliadol dnu.
Nič. Len prázdno. Zdvihol hlavu a pozrel na drevené
schodisko. Bolo famózne. A to zábradlie, hm...
závideniahodné. Ručne prepracovaný aj ten najmenší
detail. Hotové umelecké dielo.
Babej položil na leštené držadlo dlaň a kráčal hore
schodmi.
– Pani Haleckááá, prosím, ozvite sa, – neprestával
jačať.

Na poschodí otvoril jedny dvere aj tie oproti nim. Nič.
Izby boli prázdne a upratané. Nazrel aj do kúpeľne. Na
konci chodby vľavo zbadal ďalšie dvere. Boli zatvorené
ako všetky predošlé. Vykročil smerom k nim.
Zaklopal.
Žiadna odpoveď.

Otvoril dvere a strčil dnu hlavu.

– Kristeježiši... Kriste, Bože na nebi! – zvolal, akoby
zbadal ducha, a odskočil odo dverí, ani čoby ho niekto
silno sotil. Chrbtom treskol o protihľú stenu a takmer
okamžite spadol na zadok.

– Kriste, Kristeježiši... – kopal nohami, snažil sa dostať
od miestnosti čo najďalej. Nevedel sa pohnúť z miesta.
Topánky sa mu šmýkali, akoby sedel na ľade. Pritom sa
díval sa čosi strašné. Na niečo, čo mu zmenilo výraz

tváre na nepoznanie. Zbledol ani vápno, krvi by sa mu nedorezal. Sediac na zemi si prekryl dlaňou ústa. Dych sa mu zrýchlil na maximum a srdce bubnovalo na poplach. Vydával pritom divné pazvuky, istotne spôsobené šokom. Žmurkal očami, akoby sa díval do priameho silného svetla. Opak bol však pravdou. On sa tváril zhnusene. Doslova zhnusene. Až teraz si prstami zatlačil nos. Mal dojem, že sa povracia. Ten smrad, ktorý sa šíril von z miestnosti, bol na nevydržanie.

Sediac na zadku sa posúval do strany, smerom k schodisku. Nohy akoby ho nepočúvali. Pripadal si ako batola, ktoré sa nedokáže postaviť. Napokon, po takmer minútovom boji samého so sebou, vstal a zletel dolu schodmi, akoby bežal pred vyplašeným býčím stádom. Rozrazil vchodové dvere a s nohami na pleciach prefičal dvorom ani prievan. Zastavil sa až na ceste, takmer dvesto metrov od domu. Otočil sa a rukami sa chytil za hlavu.

– Pa... Panebože... Panebože, Ježišikriste... – opakoval vystrašene.

3

Sedel som v strede izby obklopený dvoma desiatkami barbín a kefou som im rozčesával silónové hrivy.

– To ju musíš tak šklbat? – komandovala ma šesťročná dcéra Julka. – Chúďatko Mirka!

– Mirka? To si ich pamätáš všetky?

Bez toho, aby odpovedala, zobrala to zľava a spustila:

– Saška, Tinka, Lea, Simka, Peťka, Paťka, Adka, Vladka, Danko, Ivka, Jarka a Mirka. – Ukázala na tú, ktorú som práve česal, a pokračovala: – Ďalej Kika, Matka, Sisa, Biba, Majka, Kajka, Lúdka a Nika.

Padla mi sánka. Vtom mi však niečo napadlo.

Povedal som: – Zatvor oči!

Počúvla a zatvorila ich. Nečudo, veď má otca policajta.

Prehodil som prvú bábiku s tretou a druhú so štvrtou.

– Otvor oči a povedz ich mená ešte raz!

Spustila: – Lea, Simka, Saška, Tinka...

– ... dobre, v poriadku. Verím ti, – zastavil som ju. –

Ako si ich vieš takto zapamätať? – nechápal som to. –

Veď sú takmer navlas rovnaké...

– Nie sú rovnaké, aby si vedel. Každá je iná.

Verte mi, prisámbohu, že sa podobali ako Číňan s Číňanom, úplne, ale úplne navlas... teda aspoň podľa mňa.

– Julinka, sú rovnaké. Ako vieš, ktorá je ktorá? Prezrad!

Julka si vzdychla, akoby sa bavila s mentálne retardovaným. Nakoniec mi položila otázku, značne ironicky: – Ako ty môžeš robiť policajta?

– Čo tým myslíš? – cítil som sa urazený jej poznámkou.

– Šak si slepý jak krtko! – šplechla, ani nezaváhala.

Asi sa učili o krtkovi v škôlke, napadlo mi. Ešte dobre, že som jej nikdy nerozprával o Timčákovom slepom psovi. Áno, čítate správne... nie o slepeckom. O slepom!

Gusto Timčák, prezývali sme ho Geňo, bol náš sused a mal psa. Ramba. Takého zdochliaka. Vyzeral, akoby menil srst' dvadsaťkrát do roka, a nie dva razy. Rambo oslepol, keď mal desať, a trápil sa takto ďalších šesť rokov. Geňo nemal to srdce odbachnúť ho, tak sa o neho staral, až pokým neboráčisko Rambo nevydýchol nadobro. Dnes už nie sú medzi nami, ani jeden z nich. Rambo zdochol na svojej poslednej misii, ešte pred tým, než sa narodila Julka. Chudák, už sa ani nedoplazil k miske s pomyjami. Odkvecol na polceste. Geňo odovzdal dušu Bohu asi dva roky po ňom. Už mal vyše deväťdesiat.

Prečo som to spomenul?

Nuž preto, že mi bolo sympatickejšie, keď ma Julka prirovnala ku krtkovi, než keby povedala: – Si slepý jak Rambo, Geňov zdochliak...

Prečo? Nuž, už keď pre nič iné, tak aspoň preto, že by to hlúpo vyznelo. Geňov zdochliak, hm... uvážte predsa...

Koniec koncov, aj tak ma urazila...

Schválne. Skúste poukladať vedľa seba desať úplne rovnakých bábičiek, nájdite medzi nimi rovnako desať rozdielov a ešte ich aj pomenujte. Julka ich má dvadsať!

Znie to zvláštne, ale deti to dokážu ľavou zadnou. Presne tak, ako dokážu odrecitovať všetky reklamy v telke, aj napriek tomu, že idú desať minút v kuse. Neveríte? Potom nepoznáte vlastné deti...

Mimochodom, Julka má aj dvoch Kenov. Logicky jednému z nich zmenila meno. Teraz sa volajú: Ken a Zsolt. Namojdušu. Zrejme prepínala káblovku a natrafila na maďarský kanál. To meno jej muselo zaimponovať. Nič proti južanom, ale máme toľko krásnych slovenských mien...

Tak či onak, tým dvom: Kenovi a Zsoltovi, môžem iba ticho závidieť.

Mať tak k dispozícii dvadsať rovnako štíhlych modeliek, hm...

Kolega Šturi, prezývaný aj obecný spermobankár, by namojveru nevedel čo skôr, či vlastne, ktorú skôr...

Vtom mi zazvonil mobil: Do You Remember od Jaya Seana.

Lara, preblesklo mi hlavou. Lara, alebo Viki... veď je to jedno...

– Počúvam ťa, Vikuuuš!

Zabohovala. Neznášala totiž, keď som ju takto oslovil.

Zasmial som sa: – Tak, čo máš? – Dvadsať sekúnd som ju intenzívne počúval a česal pritom plastovú Mirku, jednu z Kenových alebo Zsoltových pichačiek. – Dobre! Dôjdi po mňa... isteže nie, nevyrušuješ... čakám ťa. Čau!

– Frajerka? – Julka podpichla ako včielka Maja.

– Nemám frajerku!

– Máš robotu? – pokračovala Julka vo výsluchu, pričom navliekala bábiky do šiat.

– Áno!

– Frajerka z roboty? – štuchla znovu už ako malá osa.

– Nie! Počúvaj, aký máš problém?

– Veď nič...

– Čo nič? – najedovala ma.

– Nič! – odpovedala.

Chvíľu som sa na ňu díval.

Mlčala.

Vtom...

– Chod! – rozkázala zrazu stroho.

– Hneváš sa? – zmäkol som.

– Nie! Je to tvoja robota. Aj iní ľudia robia.

– Nehovorí sa *človekovia*, ale ľudia, – poopravil som ju.

– Aký si mi zrazu múúúdry, hlavne, že nerozoznáš jednu bábiku od druhej.

Vrátila mi to aj s úrokmi.

– Dobre teda, – že som si radšej nezhryzol do jazyka.

Ani nezdvihla hlavu.

– Lúbim ťa, moja, – pobožkal som ju na líce.

– Oho! si tie špendlíky. Picháš! Bolí to. Aj frajerku bude... – neodpustila si poznámku.

Nemalo zmysel presvedčať ju o opaku. Mala svoju pravdu. Istým spôsobom som ju dokázal pochopiť. Žili sme sami. Bála sa, aby ma neuchmatla nejaká ženská, a ona by zostala naboku.

– Pa, zavolám Gitke.

Mykla ramenami.

Vytratil som sa z Julkinej izby a rýchlo sa prezliekol. Skontaktoval som sa s tetou Gitkou. Do desiatich minút dobehla, akurát zarovno s kolegyňou Viki.

Tá akurát parkovala so svojou čiernou Toyotou RAV4 pred naším domom.